

CIPRIAN FLAVIUS TERINTE

Presbiter, Biserica Penticostală
„Vestea Bună” din București

**Atunci Petru
s-a apropiat de
El, și l-a zis:
„Doamne,
de câte ori să
iert pe fratele
meu când va
păcătui împo-
triva mea?
Până la șapte
ori?”**

**Isus i-a zis:
„Eu nu-ți zic
până la șapte
ori, ci până la
șaptezeci de ori
câte șapte.**

Matei 18:21-22

Pilda robului nemilostiv

Matei 18:21-35

Inainte de rostirea pildei de față, Mântuitorul vorbise despre disciplina bisericească. În cazul în care un membru al comunității avea să se abată de la morala creștină, el trebuia admonestat în particular. Dacă nu se pocăia de greșeala sa, admonestarea trebuia repetată în prezența a unor martori (cel puțin unul). Dacă nici de această dată nu se căia, membrul indisciplinat trebuia adus în fața Bisericii. În ultimă instanță, dacă nici la îndemnul Bisericii nu se pocăia, el trebuia excomunicat. Toate aceste măsuri disciplinare aveau în vedere o situație în care persoana vinovată nu-și recunoștea păcatul.

Ce se întâmpla, însă, în cazul în care, încă de la prima admonestare, omul își recunoștea greșeala și o regreta? Este lesne de înțeles că trebuia iertat. Dar cum trebuia procedat în cazul în care lucrul acesta se repeta? De câte ori trebuia permisă desfășurarea acestui ciclu ofensă - admonestare - pocăință - iertare?

În învățătura rabinică se spunea că un individ putea fi iertat de cel mult trei ori. Propunând, prin întrebarea sa, iertarea de șapte ori a celui care a greșit, Petru își imagina că soluția sa va fi apreciată ca una extrem de generoasă. De fapt, avem aici o dovadă a modului legalist în care oamenii erau învățați să se gândească la Împărăția lui Dumnezeu, lucru pe care Mântuitorul a căutat mereu să-l corecteze, cel puțin în dreptul ucenicilor Săi.

Din răspunsul Lui la întrebarea lui Petru deducem un prim adevăr cu privire la iertare, din

perspectiva Împărăției lui Dumnezeu.

1. IERTAREA ACORDATĂ DE NOI ALTORA TREBUIE SĂ FIE NECONTENITĂ

Să observăm cu câtă exactitate a încercat Petru să stabilească o realitate a Împărăției. El a gândit matematic, căutând să stabilească anumite limite. Petru încă mai gândea asemenea fariseilor și cărturarilor, cum, de fapt, este mereu înclinat să gândească omul firesc despre lucrurile duhovnicești. Cine n-a întâlnit persoane care, după ce li s-a spus despre starea de păcat a omenirii și despre harul lui Dumnezeu, au întrebat ce practici religioase trebuie să adopte sau cât de frecvent să se achite de anumite îndatoriri „bisericești”, pentru a scăpa de vină înaintea lui Dumnezeu? Este adevărat, ne referim acum la persoane necredincioase.

O realitate mai tristă este aceea că mulți dintre credincioșii, în aparență exemplari, din bisericile noastre neoprotestante, caută să reducă spiritualitatea la frecvența cu care execută anumite porunci biblice sau la exercitarea vădit autoimpusă a unor virtuți. În nici un caz nu încurajăm nici antinomianismul, nici libertinismul doctrinar. Cu toate acestea, trebuie să acordăm o atenție sporită pericolului fariseismului, care, din câte se pare, este cel mai amenințător păcat care pândește viața credinciosului, oricât de zelos ar fi pentru Domnul. Aceasta pentru că suntem ființe umane limitate și cu cât